

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

(ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ - ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ - ΑΝΘΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ - ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ)

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Π.Ο.Α.Σ.Υ.

ΜΕΛΟΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ - ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 96 - ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ - Τ.Κ. 11527

Τηλ.: 210-7770685, 210-7708393 fax: 210-7770682

Τηλ.: Προέδρου: 6932310597, Τηλ. Γεν. Γραμ.: 6974427848

ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ 486, ΕΙΔΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ 4512

internet: www.poasy.gr

E-mail: poasy@otenet.gr

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΕΥΡΥΜΕΝΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ Π.Ο.Α.Σ.Υ. **8 & 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 ΣΤΗ Γ.Α.Δ.Α.**

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ

Κυρίες και Κύριοι,

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων σας καλωσορίζει στη σημερινή ιστορική συνεδρίαση του Διευρυμένου Γενικού της Συμβουλίου, με πλήρη συναίσθηση της μεγάλης ευθύνης που επωμίζεται ενώπιον των πενήντα χιλιάδων αστυνομικών υπαλλήλων, των χιλιάδων άλλων συναδέλφων μας στα άλλα Σώματα Ασφαλείας, αλλά και της ίδιας της ελληνικής πολιτείας, ενώπιον της οποίας καταθέτει σήμερα τον προβληματισμό και την απαίτησή της για διεύρυνση των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων, θέτοντας ευθέως ζήτημα αναθεώρησης του Συντάγματος και απόλειψης του απόλυτου περιορισμού για το δικαίωμα της απεργίας, που για συγκεκριμένους λόγους, είχε επιβληθεί το 1975, ένα μόλις χρόνο μετά την πτώση της δικτατορίας.

Σήμερα, 37 ολόκληρα χρόνια από τότε, αναζητώντας νέες μορφές αγώνα για την επίλυση των δίκαιων αιτημάτων μας, διεκδικώντας πρωτίστως το δικαίωμα στην απεργία, οφείλω να αναφερθώ στους αγώνες που δώσαμε με εκατοντάδες άλλους συναδέλφους μου πριν από 23 χρόνια, όταν διεκδικούσαμε την ελεύθερη συνδικαλιστική έκφραση και δράση για τον Έλληνα αστυνομικό, που τόσο είχε απαξιωθεί στη συνείδηση των συμπολιτών μας εκείνα τα χρόνια.

Αντιμετωπίσαμε, όπως γνωρίζετε, την καχυποψία, την κατασυκοφάντηση, τις πειθαρχικές και ποινικές διώξεις, αλλά δεν καμφθήκαμε. Με τη στήριξη της ελληνικής κοινωνίας και κυρίως των πολιτικών κομμάτων της αριστεράς, πετύχαμε τελικά το στόχο μας. Η επίσημη πολιτεία μας αναγνώρισε το αναφαίρετο δικαίωμά μας να ιδρύουμε συνδικαλιστικές ενώσεις μετά από εφτά χρόνια, τέλη Δεκεμβρίου 1994 και με την πάροδο του χρόνου, καταφέραμε να γίνουμε ισότιμος θεσμικός συνομιλητής με την εκάστοτε πολιτική και φυσική ηγεσία, υπερασπιζόμενοι τα επαγγελματικά συμφέροντα των Ελλήνων Αστυνομικών.

Στο πλευρό μας εκείνα τα δίσεκτα χρόνια βρέθηκαν βεβαίως από την αρχή εξαίρετες προσωπικότητες από όλους τους πολιτικούς χώρους. Ένας από αυτούς

ήταν και ο σημερινός υπουργός Προστασίας του Πολίτη, ο οποίος ως ευρωβουλευτής το 1990 είχε υιοθετήσει το αίτημά μας και είχε υποβάλλει στο Ευρωκοινοβούλιο το υπόμνημα που του είχε επιδώσει στις Βρυξέλλες ο τότε πρόεδρος και νυν επίτιμος πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, ο Δημήτρης Κυριαζίδης. Ήταν άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, συνταγματολόγοι και διακεκριμένοι νομικοί, ο καθηγητής του Εργατικού Δικαίου, ο Αλέξης ο Μητρόπουλος, που είναι μαζί μας και σήμερα και μαζί με τους άλλους εξαιρετικούς προσκεκλημένους μας, θα εμπλουτίσουν τον προβληματισμό μας με στόχο ένα καλύτερο συνδικαλιστικό πλαίσιο δράσης.

Κυρίες και κύριοι,

Το δικαίωμα των ενστόλων για απεργία, δεν μας απασχολεί σήμερα για πρώτη φορά.

Για την ιστορία, η ΠΟΑΣΥ είχε για πρώτη φορά ασχοληθεί με το ενδεχόμενο λευκής απεργίας δυο χρόνια μετά τη νομιμοποίησή της, το Μάιο του 1997, όταν διεκδικούσε -και το πέτυχε τότε- το αίτημα των μισθολογικών προαγωγών, την αύξηση του επιδόματος εξομάλυνσης και τη βελτίωση του μισθολογίου.

«Σήμερα πορεία, αύριο απεργία», ήταν τότε το σύνθημά μας το οποίο επανέρχεται τώρα δριμύτερο σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και γενικευμένης απαξίωσης των θεσμών.

Θέμα λευκής απεργίας, είχε τεθεί από την ΠΟΑΣΥ και το 2002 όταν διεκδικούσαμε τη θεσμοθέτηση της επικινδυνότητας της εργασίας μας, ενώ το 2007 στο πλαίσιο της συζήτησης για την αναθεώρηση του Συντάγματος είχαμε υποβάλλει συγκεκριμένη πρόταση η οποία είχε υποστηριχθεί στη Βουλή από το ΚΚΕ και τον Συνασπισμό της Αριστεράς.

Σήμερα, λοιπόν, μετά από 37 ολόκληρα χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας, και αφού έχουμε πια κατακτήσει το δικαίωμα του συνδικαλιζέσθαι, λαμβάνοντας υπόψη μας και τη συνδικαλιστική μας διαδρομή τα προηγούμενα χρόνια, από το 1988 όταν ιδρύσαμε τα πρώτα σωματεία, είναι φανερό ότι επιβάλλεται να αφήσουμε πίσω μας τα κατάλοιπα της δικτατορίας, ό,τι μας φόβιζε και φάνταζε αδιανόητο εκείνη την περίοδο για τους ένστολους.

Όπως ήδη γνωρίζετε, το Δ.Σ. της Ομοσπονδίας επανέφερε το θέμα της απεργίας στη συνεδρίαση της 12ης Ιανουαρίου 2012 όπου ομόφωνα εγκρίθηκε η πρότασή μας για κλιμάκωση του αγώνα μας και για διεύρυνση των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων.

Κάνοντας μια σύντομη αναδρομή στα προηγούμενα αγωνιστικά μας χρόνια, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ως Ομοσπονδία πορευτήκαμε με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, εξαντλώντας πάντα όλα τα περιθώρια του διαλόγου με τα υπεύθυνα όργανα της πολιτείας και κυρίως με τα κυβερνητικά όργανα.

Με τις παραστάσεις διαμαρτυρίας, με τις ανοικτές δημόσιες συγκεντρώσεις, με τη δημόσια διαβούλευση και την πίεση που ασκούσαμε προς την εκάστοτε

κυβέρνηση, καταγράψαμε σημαντικές συνδικαλιστικές επιτυχίες που όλοι γνωρίζετε -οι παλιότεροι γιατί συμμετείχατε σε αυτόν τον αγώνα και οι νεώτεροι γιατί διαπιστώνετε σήμερα πόσο εύκολα ανατρέπονται και αμφισβητούνται.

Στην πολύχρονη διαδρομή μας, παρουσιάσαμε ένα αυθηρό συνδικαλιστικό κίνημα, παράδειγμα προς μίμηση, όπως αναγνώρισαν διατελέσαντες υπουργοί Δημόσιας Τάξης-μεταξύ αυτών και ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης ο οποίος αναγνώρισε ότι «διδάσκουμε συνδικαλισμό». Και τούτο, διότι πράγματι, δεν υποκύψαμε στον πειρασμό της δημοσιοσχετιστικής αντίληψης και της συνδιαλλαγής με την εξουσία, αλλά απαιτήσαμε την ικανοποίηση των αιτημάτων μας, σε καθεστώς διαφάνειας, με τη δύναμη των ιδεών και των προτάσεών μας, ασκώντας πίεση στην εκάστοτε πολιτική εξουσία, ανάλογα με τις δυνάμεις και τα μέσα που διαθέταμε βεβαίως κάθε φορά.

Μετά από τόσα χρόνια ωστόσο, πρέπει να παραδεχθούμε ότι το συνδικαλιστικό μας κίνημα, επηρεασμένο σε ένα βαθμό από τη γενικότερη επανάπαυση, υπνωτισμένο από την επίπλαστη ευημερία της χώρας, παρουσίασε σημάδια κόπωσης τα οποία κληθήκαμε έγκαιρα να αντιμετωπίσουμε.

Σ' αυτήν την πολυετή μας πορεία, αν και μικρή σε σχέση με το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας, διαπιστώσαμε βεβαίως ότι η δύναμή μας δεν ήταν πάντα η απαιτούμενη για να κάμψουμε αρτηριοσκληρωτικές αντιλήψεις και παρωχημένες νοοτροπίες εντός κι εκτός Ελληνικής Αστυνομίας. Η απόλυτη απαγόρευση του δικαιώματος της απεργίας, ο περιορισμένος χαρακτήρας και η δυναμική των ανοικτών συγκεντρώσεων διαμαρτυρίας μας σε συνδυασμό με τη «φιλτραρισμένη» πολλές φορές και όχι αντικειμενική προβολή των αιτημάτων μας από τα ΜΜΕ, λειτουργούσαν εις βάρος της ικανοποίησης των αιτημάτων μας. Δεν ήταν δε λίγες οι φορές που συναντούσαμε και την κατασυκοφάντηση του αγώνα μας, σε κρίσιμες στιγμές διεκδίκησης δικαιών αιτημάτων μας.

Βοήθησαν εξάλλου σ' αυτό με τη στάση τους και οι εκάστοτε κυβερνώντες είτε παραπέμποντας στις ελληνικές καλένδες υπερώριμα και δίκαια αιτήματά μας, είτε επιδεικνύοντας αλαζονεία και αμετροέπεια ακόμα κι όταν διεκδικούσαμε με μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας συγκεκριμένες λύσεις σε καυτά προβλήματα του κλάδου, που δεν είχαν κανένα οικονομικό κόστος.

Γίνεται φανερό κυρίες και κύριοι, ότι το ελλειμματικό μας οπλοστάσιο, διευκόλυνε πολλές φορές την εκάστοτε ηγεσία ή την κυβέρνηση να εφαρμόζουν προειλημμένες αποφάσεις και ατεκμηρίωτα σχέδια δράσης, με αρνητικά αποτελέσματα τόσο για το συνδικαλιστικό μας κίνημα, όσο και για την ίδια την υπόθεση της Αστυνομίας στη χώρα μας.

Γνωρίζουμε ότι οι συνάδελφοί μας σφράφηκαν πολλές φορές και εναντίον ημών των εκπροσώπων τους, αφού γινόμασταν όλοι μάρτυρες είτε της απόλυτης άρνησης των κυβερνώντων είτε μιας παρελκυστικής πολιτικής που μόνο στη διόγκωση των προβλημάτων οδηγούσε. Γι' αυτό έθεταν και θέτουν πλέον μετ' επιτάσεως το αίτημα της κλιμάκωσης του συνδικαλιστικού μας αγώνα, κατ' αρχήν με το μέσο της «Λευκής Απεργίας» σ' ό,τι αφορά την αυστηρή τήρηση των

κανονισμών εργασίας, των όρων υγιεινής και ασφάλειας, την αποχή από δευτερεύουσας σημασίας αρμοδιότητες, την αυστηρή τήρηση του ωραρίου εργασίας, αλλά και την έναρξη διαλόγου με στόχο την πλήρη εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 1264/82 περί συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Κυρίες και κύριοι,

Είναι πολλά τα παραδείγματα ελλειμματικών πολιτικών στον τομέα της δημόσιας τάξης, δεν χρειάζονται πιστεύω ιδιαίτερες αναφορές. Το πιο κραυγαλέο απ' όλα είναι το γεγονός ότι μόλις τώρα ελήφθη απόφαση από το υπουργείο για σύνταξη, μιας μελέτης αναφορικά με την αναδιάρθρωση και τον εκσυγχρονισμό των υπηρεσιών. Εμείς το ζητάμε εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια, έχουμε κάνει μελέτες και ακόμα περιμένουμε να μας καλέσει η ηγεσία και να μας πει «Ναι, θα συμμετέχετε στην ομάδα εργασίας που θα συσταθεί άμεσα».

Είναι αλήθεια, δυστυχώς, ότι δεν καταφέραμε να πείσουμε μια σειρά ηγεσιών της αστυνομίας, αλλά και την ίδια την κοινωνία, γι' αυτήν την αναγκαιότητα, αλλά ελπίζω τώρα πια να δρομολογηθούν οι διαδικασίες εκείνες που θα μας οδηγήσουν σε ένα νέο μοντέλο αστυνομίας, της αστυνομίας του 21ου αιώνα πλέον.

Οι ευθύνες του πολιτικού κόσμου που διαχειρίστηκε τις τύχες της αστυνομίας τις τελευταίες δεκαετίες, με ελάχιστες θετικές εξαιρέσεις, είναι αυταπόδεικτες. Δεν είναι της παρούσης να κάνω περισσότερες αναφορές, διότι το ζητούμενο πλέον είναι να προχωρήσουμε μπροστά, διδασκόμενοι όλοι από τα λάθη μας.

Το ποτήρι της οργής έχει πλέον ξεχειλίσει και ο δρόμος της κλιμάκωσης του αγώνα μας είναι μονόδρομος. Στόχος της Ομοσπονδίας είναι η τρίτη κατά σειρά «μνημονιακή» χρονιά, να μην πλήξει ανεπανόρθωτα το Σώμα της Ελληνικής Αστυνομίας, το επίπεδο ασφαλείας των πολιτών και τους ίδιους τους αστυνομικούς, που από πρόπερσι βλέπουν τους μισθούς τους να έχουν μειωθεί τουλάχιστον κατά 25%.

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, πέρα από τις καταλυτικές επιπτώσεις στη ζωή όλων μας, ανέδειξε, ως γνωστόν, και τις δυσλειτουργίες των θεσμών της χώρας μας, που επιτακτικά πλέον αναζητούν τις δυνάμεις εκείνες που είναι ικανές να αγωνιστούν για τη διατήρηση ζωντανής της ελπίδας για ζωή στην πατρίδα μας.

Είναι η άλλη διάσταση της κρίσης που πρέπει πράγματι να αποτελέσει ευκαιρία για όλους μας - σε όλα τα επίπεδα της ιδιωτικής και της δημόσιας ζωής- ώστε να κοιταχθούμε με ειλικρίνεια και χωρίς φιασιδώματα στον καθρέπτη της Ιστορίας και να αναγνωρίσουμε τα όποια λάθη μας, να υποστηρίξουμε τις κατακτήσεις μας, αλλά και να χαράξουμε μια σταθερή νέα πορεία για το αύριο.

Σήμερα, που το πολιτικό σύστημα επανακαθορίζει τις συντεταγμένες πορείας της χώρας μας, αλλά και για να μην μένει η παραμικρή αμφιβολία σε κανέναν ότι ο θεσμοθετημένος από το 1975 περιορισμός των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων εξυπηρετεί εκ των πραγμάτων άλλες σκοπιμότητες, υπονομευτικές εν τέλει, της ίδιας της αποτελεσματικής λειτουργίας της Ελληνικής Αστυνομίας, φρονούμε ότι ήλθε το πλήρωμα του χρόνου για την αναθεώρηση του προαναφερόμενου άρθρου του Συντάγματος, ώστε να τεθούν σε νέα βάση οι όποιοι περιοριστικοί όροι άσκησης του δικαιώματος της απεργίας. Είμαστε πεπεισμένοι ότι η ενδυνάμωση του συνδικαλιστικού μας κινήματος με την αποκατάσταση των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων και ελευθεριών, όχι απλώς θα συμβάλει στην εύρυθμη λειτουργία της Ελληνικής Αστυνομίας, αλλά και «θα επαναφέρει στην τάξη» όλους εκείνους που της στερούν επί χρόνια τη δυνατότητα να διαδραματίσει πράγματι τον ρόλο που της αρμόζει, ως εγγυητή της προστασίας του Πολίτη, σε πείσμα των διαπλεκόμενων συμφερόντων της διαφθοράς και της αρπαχτής, φαινόμενα που εν πολλοίς έφεραν και τη χώρα μας στο χείλος της καταστροφής.

Σε τελική ανάλυση, πιστεύουμε ότι η πρόταση για την διεύρυνση των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων όχι απλώς είναι ένα ώριμο και δίκαιο αίτημά μας, αλλά αποτελεί μια σημαντική πρωτοβουλία που πρέπει να καταγραφεί στην κοινωνική δυναμική της χώρας και στον αγώνα του λαού μας για ένα οριστικό «διαζύγιο» με ό,τι τον πληγώνει τα τελευταία χρόνια.

Συναδελφισσες και Συνάδελφοι,

Απευθύνομαι ειδικά σε σάς, κλείνοντας την ομιλία μου.

Το συνδικαλιστικό μας κίνημα καλείται σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων απαιτώντας από την πολιτεία να του διασφαλίσει τα απαιτούμενα «όπλα» για την διασφάλιση των συμφερόντων όλων των αστυνομικών υπαλλήλων και βεβαίως τη ομαλή λειτουργία της Ελληνικής Αστυνομίας, η οποία συνθλίβεται στις συμπληγάδες των τροϊκανών και των εγχώριων υποστηρικτών τους, χωρίς να βρίσκει τις απαιτούμενες αντιστάσεις σε επίπεδο ηγεσίας και άλλων φορέων.

Επειδή η συνταγματική μεταρρύθμιση, είναι μια χρονοβόρα διαδικασία - αν και τίποτε δεν αποκλείεται με τη ρευστότητα του πολιτικού σκηνικού- όπως ήδη γνωρίζετε, στο τελευταίο Διοικητικό Συμβούλιο του Ιανουαρίου, αποφασίσαμε την κλιμάκωση του συνδικαλιστικού μας αγώνα, αναζητώντας κι άλλους προσφορότερους τρόπους αντίστασης, εξετάζοντας κατ' αρχήν το μέσο της «Λευκής Απεργίας», που σημαίνει, μεταξύ άλλων, αυστηρή τήρηση των κανονισμών εργασίας και των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, αποχή από δευτερεύουσας σημασίας αρμοδιότητες (πάρεργα), αυστηρή τήρηση του ωραρίου εργασίας και όσα άλλα προανέφερα. Θα είμαστε εδώ και αύριο και θα συζητήσουμε πιο αναλυτικά για όλα αυτά.

Έχοντας εξαντλήσει όλα τα περιθώρια υπομονής και καλής διάθεσης, είμαστε υποχρεωμένοι να απαντήσουμε άμεσα στις απίστευτες απαιτήσεις και

προκλήσεις της «τρόικας», αλλά και στην ακατανόητη ολιγωρία και αδιαφορία της πολιτείας μπροστά στα φλέγοντα ζητήματα που ζητούν επιτακτικά τη λήψη καίριων αποφάσεων και νομοθετικών πρωτοβουλιών. Γνωρίζετε τα ανοικτά μας μέτωπα -αναγνώριση του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και αυθυγιεινού, αναγνώριση - αναβάθμιση της Σχολής Αστυφυλάκων σε επίπεδο Τ.Ε., βελτίωση του βαθμολογίου, άρση «παγώματος» μισθολογικών προαγωγών και του χρονοεπιδόματος για τα Σώματα Ασφαλείας, αναγνώριση ως χρόνου πραγματικής υπηρεσίας του χρόνου που μεσολάβησε από την κατάταξη έως τον διορισμό αστυνομικού προσωπικού, μη εφαρμογή αυτόφωρης διαδικασίας, εξαίρεση καταβολής παραβόλου, οδοιπορικά έξοδα παρελθόντων ετών, εκπροσώπηση στο Μ.Τ.Σ. και άλλα.

Η μη ουσιαστική εφαρμογή του Κώδικα Μεταθέσεων και το τσαλαπάτημα του δικαιώματος του συναδέλφου να διευκολύνεται στο να ζει με την οικογένειά του αποτελούν άλλη μια πρόκληση που δικαιολογεί την απόφασή μας να μην επιτρέψουμε καμιά άλλη ανοχή στην υπονόμευση της αξιοπρέπειάς μας. Αγωνιζόμαστε για να μην περάσει ο εκφυλισμός του Κώδικα Μεταθέσεων, όπως για άλλη μια φορά γίνεται φέτος με τις «κλειστές πόρτες» που συναντούν οι συνάδελφοι που αιτούνται μετάθεσης προς τον τόπο συμφερόντων τους.

Για όλα αυτά είμαστε εδώ στο πρώτο της νέας μας χρονιάς Γενικό Συμβούλιο, διευρυμένο σε σχέση με τα προηγούμενα, και θέλω να πιστεύω ότι όλοι μας θα επιδείξουμε τη σοβαρότητα που απαιτούν οι περιστάσεις για να χαράξουμε μια νέα δυναμική πορεία για την Ομοσπονδία.

Να προγραμματίσουμε και να προετοιμάσουμε τις νέες δυναμικές μορφές κινητοποιήσεών μας, ανοίγοντας τη συζήτηση για την αναθεώρηση του ισχύοντος Συντάγματος για το δικαίωμα απεργίας των ενστόλων και θέτοιας σε εφαρμογή το νέο πλαίσιο δράσης, όπως επιβάλλουν οι συνθήκες εκτάκτου ανάγκης στις οποίες μας οδήγησαν τα μνημόνια και οι πολιτικές τους.

Η Ομοσπονδία, ακολουθώντας την συνεπή, αγωνιστική της πορεία, τα βήματα των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, με την έναρξη της νέας χρονιάς, κάνει σαφές σε όλους ότι στον «πόλεμο» που μας έχουν κηρύξει, απαντάμε με «πόλεμο». Ήρθε η ώρα να κάνουμε πράξη το σύνθημα «Σήμερα πορεία, αύριο απεργία», που βροντοφωνάσαμε όλοι μαζί εκατοντάδες φορές μέχρι σήμερα, ευθυμούμενοι και διδασκόμενοι από τους μικρούς και μεγάλους νικηφόρους μας αγώνες.

Η δύναμη της ανάγκης είναι ακαταμάχητη!

Ο αγώνας συνεχίζεται!